

Δραγούμης άσπροπρόσωπος νικά και ξεφαντώνει.
 Δραγούμης όλους 'στό φτερό τους μεγαρείς σηκώνει,
 Δραγούμης πρώτος τόν χορόν στεφανωμένος σέρνει,
 Δραγούμης 'στην πρωτεύουσαν τὰ Μέγαρα μας φέρνει,
 Δραγούμης καμαρόνεται και τή βουλή φερμάρει,
 Δραγούμης άναφυκτικά διάφορα τρατάρει.

Οί μεγαρίται έρχονται, μαζί κι' οί Κουντουριώταις,
 μέ φουστανέλαις κάτασπρες, μέ φέσια και καπόταις,
 μαζί μέ τής φυχμήλις των, μαζί μέ τὰ ταγάρια,
 κι' είν' όλοι των λεβέντηδες, κι' είν' όλοι παλληκάρια
 Κι' άλλοίμονο 'στόν άμοιρο εκείνο πού τολμήσθη
 νά τους κυττάξη άγρια και νά τους φοβερίσθη.

«Ζήτ' ό Τρικούπης» δυνατά 'στό στάδιον φωνάζουν
 τους βλέπουν χωροφύλακες, αλλά μιλιά δέν βγάζουν,
 τους βλέπει και ό Κατσανδρής και τόπο τους άνοίγει,
 γιατί οί τρισκατάρτοι δέν είναι και όλίγοι,
 τους βλέπει και τ' άμέτρητο του Δεληγιάννη κόμμα,
 και δίδει τόπον τή όργη κι' εύθύς σφαλξ τό στόμα.

Κανείς μιá λέξι δέν τολμά εμπρός των νά προφέρη,
 γιατί καθείς παλληκαράς τής πρωτεύουσας ξέρει
 πώς άποκάτω 'στής πλατειάς εκείναις φουστανέλαις
 κάτι κουμπούραις κρύβονται και κάτι μαναθέλαις,
 όπου 'μπορεί κι' ή θεία των μονάχων νά σε κάνη
 νά λησμονήσθη μιá στιγμή κι' αυτόν τόν Δεληγιάννη.

Γνωρίζουν πώς τὰ Μέγαρα ποτέ δέν χωρατεύουν,
 γνωρίζουν ότι τόν καυγά μέ τό κερύ γυρεύουν,
 γνωρίζουν πώς κτυπά βαρειά και τών παιδιών τό χέρι,
 πώς είν' επίφοβο πολύ Κουντουριωτών άσκέρι,
 Και όλ' οί Ντεληγιάννηδες μέ σιωπή και φρίκη
 κυττάζουν τήν άνέλπιστη του άντιπάλου νίκη.

'Ω δύναμις σε προσκυνώ ! .. άπ' όπου κι' άν διαβαίνης,
 είσαι μεγάλη, σεβαστή, και όλους μας θουβαίνεις
 κι' ενώ για τόν Χαρίλαο κατάρεις άπαγγέλλουν
 και 'στό σκαμνί όγρήγορα νά τόν καθίσουν θέλουν,
 έσύ για τέτοια πράγματα καθόλου δέν τρομάζεις,
 περνάς εμπρός εις τή βουλή και ζήτω του φωνάζεις.

Άς και ή Πινύξ άκόμη κτήμα ένός Τοτόμη.

Τί τήν θέλετε τήν Πινύκα και εις τί μας χρησιμεύει ;
 τέτοια πράγματα τί θέλει και ή σήμεραν 'Ελλάς ;
 'στό άρχαίον τουτο βήμα ποίος τώρρα ρητορεύει ;
 έρητόρευσε μονάχα τρεις φοραίς ό Δαμαλας.
 Τί τήν θέλετε τήν Πινύκα, άφού τώρρα έλευθέρως
 είναι στάδιον ρητόρων κάθε δρόμος, κάθε μέρος.

Τί τήν θέλετε τήν Πινύκα ;... ό Τοτόμης άς τήν πάρη,
 άς μη ζώμεν μ' άναμνήσεις και συγκίνησιν καμμίαν,
 άς μη μείνη ένα μόνον του παληού καιρού λιθάρι,
 άς άρκούμεθα 'στού Σίνα τήν βωθήν 'Ακαδημίαν.
 Κάτω πια οί Παρθενώνες, κάτω Πινύκες, κάτω Στήλαι,
 κι' άς φανώμεν έμεις μόνον τής εύκλείας μας οί Σύλλαι.

Τί τήν θέλετε τήν Πινύκα ; τόσαις δόξαις τί μας κάνουν ;
 μήπως ήλθε καν όλίγη 'στην 'Ελλάδα εύτυχία ;
 τί χρειάζονται ή δόξαις ;... εις έμας μονάχα φθανουν
 χαβιαρόχανα καμπόσα και πολλά ούροδοχεία.
 'Ας θαυμάζουν βλάκες ξένοι πρό των τόσων μας μνημάτων,
 κι' εις καμπόσαις παληοπέτραις άς 'ξοδεύουν τόν παρα των.

Τό άρχαίον μεγαλείον δέν μου λέτε τί μας δίνει ;
 έμεις θέλομεν μονάχα νά μην πάθη κι' ή σταφίς,
 έμεις θέλομεν έκθυμως ίσοζύγιον νά γίνη,
 είμεθ' άνθρωποι του κόσμου, του παρα και τής τρυφής.
 Τί τήν θέλετε τήν Πινύκα ; τί τήν βλέπομεν άκόμη ;
 άς τήν φέρουν άνω κάτω τὰ φουρνέλα του Τοτόμη.

Ποίος πλέον ένθυμείται τόν Φειδιάν και 'Ικτινον ;
 ποίος πλέον άνατρίχει εις αιώνας παλαιούς ;...
 άν οί πρόγονοι εκείνοι ήμων όλων των 'Ελλήνων
 εις πικρόλλους και ποικίλους έθυσίαζον θεούς,
 μά για 'μας τους άπογόνους θεός ένας δέν ύπάρχει,
 κι' ώς θεός μας και ώς δόξα ή κλοπή και μόνον άρχει.

Τίνες είναι οί γελοίοι των άρχαίων θιασώται ;
 τίς άκούει του μεγάλου Δημοσθένους τήν φωνήν ;
 'στην 'Ακρόπολιν τριγύρω βόσκουν γαϊδάροι Πλακιώται
 και ύβρίζουν άναισθήτως τόσην δόξαν φαινήν.
 Και παρέρχονται οί μήνες, και παρέρχεται ό χρόνος,
 και κοπρίζεται ή δόξα των προγόνων μας άφθόνως.

Τί τό θέλομεν τρώντι τής Πινυκός τ' άρχαίον βήμα ;
 άς τήν πάρη όποιος θέλει και άς γίνη ό, τι γίνη...
 εις λαόν μαλακισμένον δέν αξίζει τέτοιο κτήμα,
 δέν άρμόζει τόση δόξα εις μεσίτας και εις κτήνη.
 Δικασται και βουλευφόροι δώσετε τήν 'στόν Τοτόμη,
 κι' άν έθύμωσε όλίγον, άς ζητήσωμεν συγγνώμη.

Νά και άλληλογραφία, δίχως γνώσι και σοφία.

Εις Mitwitz—Τήν εικόνα σας παντού κυττάζω μόνος,
 κι' έζήτησα τήν καλλονήν εις στίχους ν' άντιγράψω,
 μά τό άντίγραφον πολύ άπείχε τής εικόνας,
 και είπα προτιμότερον τους στίχους μου νά κάψω.

"Οποιος θριακλής γυρεύει καπνό πρώτης για ραχάτι,
 θαύρη 'στό Καπνοπωλείον Περικλέους Μενιδάτη,
 κάτω του Ξενοδοχείου του γνωστού τής Μασσαλίας
 κι' εις τόν δρόμον του Διάλου... ταύτα χάριν άκριβείας.

Του Ρωμηού μας τό γρακείο—μέσα 'στό τυπογραφείο
 του Σακουριανού κατίθη —κι' από τουδε συνορεύει
 μέ τής βρώμας των Χαντείων—μ' ένα κάποιο Φαρμακείον,

Καφενέ των •Εύ Φρονούντων—νύκτα 'μέρα συζητούντων,
 μέ μπακάληδες καμπόσους, —πατζατζήδες άλλους τόσους,
 μ' ούρητήρια, σαντούρια —και μιá μάνδρα μέ γαιθούρια.